క రాజు కథలు

- సింగీతం శ్రీనివాసరావు

నా మాట

అప్పుడెప్పుడో - కాలేజీల కాలం. ఖాసా సుబ్బారావుగారు, గోరా శాస్త్రిగార్ల ప్రోత్సాహంతో భారతి, స్వతంత్రలాంటి పత్రికల్లో కొంతకాలం నా రచనా కేళి సాగింది. ఆనాడు రాసిన "అంత్యఘట్టం" నాటికను ఇప్పుడు కూడా ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయంలాంటి చోట్ల ప్రదర్శిస్తున్నారంటే అదో తృప్తి. ఆ రోజుల్లోనే టంగుటూరి సూర్యకుమారిగారు నటించి, ప్రదర్శించిన 'చిత్రార్జున' నాటకం పాటలతో సహా రాశాను. ఈ ప్రదర్శనను పండిత జవహర్ లాల్ నెహ్రూగారు ఢిల్లీలో చూశారు. ఆ తర్వాత టామ్ బకన్ అనే స్కాట్లండ్ రచయిత దీనిని ఇంగ్లీషులో తర్జుమా చేస్తే, దీన్ని అమెరికాలో తెలుగు పాటలతో ప్రదర్శించారు. ఈ తర్వాత నేను పెద్దగా రాసిందేది లేదు. "మీ సినిమాలకి మీరే మాటలు రాస్తే బాగుంటుంది" అని జంధ్యాలగారు చాలాసార్లు చెప్పారు. ఆయన మాటల్ని కాదనలేక పుష్పక విమానం తీశాను. "మీరు పాటలు రాయండి" అంటూ వేటూరిగారు ఎప్పుడూ ప్రోత్సహిస్తూ వుండేవారు. 'భైరవద్వీపం'లో ఒకపాట ఆయన రాయాల్సుంది. ఎన్నాళ్ళకూ ఆయన దర్శనం లభించకపోయేసరికి గత్యంతరం లేక నేనే "విరిసినది వసంతగానం" పాట రాశాను. ఆ పాట బాగా రాశానని వేటూరిగారు మెచ్చుకోవడం నాకొచ్చిన పెద్ద అవార్డు.

మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు కాలేజి రోజుల ఉత్సాహం మళ్ళీ పుట్టుకొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో పింగళి నాగేంద్రరావుగారు నా చేత స్క్రిప్టు ఒక రఫ్ వర్షన్ సీన్లు రాయించేవారు. వాటిల్లోంచి ఎన్నో ఐడియాలూ, శ్రీకృష్ణార్జునయుద్ధంలో అర్జునుడి పేరు 'అజిభీధఫఫావిశ్వేసకి' లాంటివి ఎన్నో వచ్చేవి. ఇంట్లో వాటిని ఫెయిర్ కాపీ చేసే పని నా అర్ధాంగి కల్యాణిది. మళ్ళీ ఆ రోజులు గుర్తొచ్చేలా ఈ కథల్ని కల్యాణే ఫెయిర్ కాపీ చేసింది. ఈ కథల్ని ఆనందిస్తూ - "ఎంజాయ్" చేస్తూ అంటే కరెక్ట్‌గా చెప్పామనిపిస్తుంది - రాశాను. చదివిన వాళ్ళూ ఎంతో కొంత ఎంజాయ్ చేస్తే మరింత ఆనందిస్తాను.

సింగీతం శ్రీనివాసరావు

మిత్రులు సింగీతం శ్రీనివాసరావుగారికి నాకూ కనీసం 50 ఏళ్ళ పరిచయం. ఆయన భారతికి 'అంత్యఘట్టం' రాసే రోజుల్లో నేనూ భారతికి రాస్తున్నాను. దరిమిలాను ఆయన సినిమా రంగంలో స్థిరపడిన తర్వాత యిద్దరం కలిసి చాలా సినిమాల్లో పనిచేశాం. ఆయన దర్శకత్వం, వహించిన సినిమాలకు నేను రచన చేశాను. ఆయన దర్శకత్వంలో నేను నటుడిగా పనిచేశాను. ఈ రెండూ చెయ్యకపోయినా ఆయన తీసే అన్ని సినిమాల కథలూ ముందుగా నాకు చెప్పి నాతో చర్చించడం ఒక ఆనవాయితీ. నాకు వారి నాన్నగారు రామచంద్రరావుగారు తెలుసు. ఈ విషయాన్ని ఇంత విపులంగా, ముందు చెప్పడానికి కారణం - ఆయన సెన్సాఫ్ హ్యూమర్‌తో నాకు అయిదు దశాబ్దాల బంధుత్వం ఉన్నదని చెప్పడానికి.

'ఆదిత్య 369'లో నేను, టినూ ఆనంద్, అమ్రేష్‌పురీ నటిస్తున్నాం. మరొకరెవరో గుర్తులేదు. వాళ్ళ చెవులకి వైర్లు బిగించి - భయంకరంగా వయొలిన్లు వాయించే ఏర్పాట్లు చేశారు. ఆ శబ్దాలకి వారి చెవుల్లోంచి రక్తం కారుతుంది. నా చేత ఒక డైలాగ్ చెప్పించారు శ్రీనివాసరావుగారు. నా బాస్ అమ్రేష్‌పురీతో అంటాను. "బాస్, మీరు చాలా గొప్పవారు. వయోలిన్స్ ద్వారా అద్భుతమైన 'వయొలెన్స్'ని సృష్టించగలుగుతున్నారు" అని. ఇది ఎప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చినా గిలిగింతలు పెట్టినట్టు నవ్వుకుంటాను.

శ్రీనివాసరావుగారు రాసిన కథల్ని చదవడం ఇదే మొదటిసారి. చదివాక - మొదట నిర్ఘాంతపోయాను. కారణం మెల్లగా చెబుతాను. అవి చిన్నపిల్లల కథల్లాగ అతి సరళంగా, అమాయకంగా చెయ్యి పట్టుకుని నడిపిస్తున్న పసివాడిలాగా నడిపించుకుపోయాయి. మంచి కథకి అది మొదటి, గొప్ప లక్షణం.

కాగా, మంచి భాష నేర్పేవాడు భాష శాస్త్రికావడం, బాగా పాడేవాడు తాలం బ్రహ్మయ్య, శివ భక్తుడు కాశీ విశ్వేశ్వరయ్య కావడం, దుర్మార్గులు కోరమీసాల కోటయ్య, మిడిగుడ్ల సిద్ధయ్య కావడం - యివన్నీ చిన్నపిల్లల కథలకి ఏమి తికమకలు లేని Stylisation. ఇక్కడితో ఈ కథలకి సంబంధించిన చిన్నపిల్లల ముద్ర ఆగిపోతుంది. చదివించే గొప్ప గుణాన్ని వాక్యాల, పేర్ల సన్నివేశాలతో సాధించారని చెప్పడమే నా ఉద్దేశం. అయితే వీటికి కేవలం చదివించే గుణం మాత్రమే ఉన్నదని సరిపెట్టుకోవడానికి వీలులేదు. లోకధర్మాన్నీ, లోకం తీరునీ, సమాజ స్వరూపాన్నీ అతి సునిశితంగా, కాని సున్నితంగా వెక్కిరించే - అది కేవలం వెక్కిరింత మాత్రమే కాదని అనిపించే సెన్సాఫ్ హ్యూమర్‌ని జతచేశారు. అదీ ఈ కథల్లో రచయిత సాధించినది.

సరళంగా చదివించి, సరసంగా నవ్వించి, 'అమ్మో!' అని తుళ్ళిపడేటట్టు చేసి సమాజంలోని వైపరీత్యానికి కనుబొమ్మలు ముడివేయడమో, కత్తులు నూరడమోకాక, నవ్వుతూ గాటుపెట్టే అందమయిన ఆయుధాన్ని సానబెట్టారు రచయిత ఈ కథల్లో. ఈ ధోరణిలో మార్క్‌ట్వెయిన్, భమిడిపాటి కామేశ్వరరావు వంటి రచయితల్ని స్ఫురణకు తెస్తారు రచయిత. అసలు ఏ రచయితయినా సమాజంలో అవకతవకల్ని చూసి కళ్ళెర్రజేయడం అతని పరిధిని దాటడం అనిపిస్తుంది నాకు. కానీ వ్యగ్రతల్ని చూపి నవ్విస్తూ వాటిని పాఠకుడి స్పృహలోకి తీసుకురావడం రచయిత పరిమితిగా నేను నమ్ముతాను. No Social Problem can be solved by any writer on paper. He can only create the consciousness. హాస్యం ఆ అపశృతిని ఫోకస్‌లోకి తెస్తుంది. ఆలోచించేట్టు చేస్తుంది. అంతవరకే రచయిత పని. తరువాత ఏ పనిని చేపట్టినా అది తనదికాని పనిని నెత్తిన వేసుకోవడమే అవుతుంది.

కొట్టండి చంపండి అనేవాడికంటే, అవినీతిని నవ్వుతూ అలంకరించి, కితకితలు పెట్టే రచయిత మంచి హెచ్చరికని చేయగలుగుతాడని నేను నమ్ముతాను. ఆ పనిని చాలా బాధ్యతగా, గంభీరంగా, ప్రొఫెషనల్‌గా, తనకి వారసత్వంగా వచ్చిన సెన్సాఫ్ హ్యూమర్‌తో ప్రతీ కథలోనూ చేసి చూపించారు.

హాస్యానికి అద్భుతమైన పదును ధ్వని. కేవలం నవ్వించే హాస్యం - వెకిలిగానూ, కొండకచో వెగటుగానూ ఉండవచ్చు. కానీ సమాజశీలాన్ని చిన్న గాటుతో ఉలిక్కిపడేటట్టు చేయడం ఆరోగ్యకరమైన ఉత్తమ హాస్యం లక్షణం. వెకిలి 'ధ్వనుల'ను రాబట్టే చాలామంది రచయితలు మనకున్నారు. అర్థంలేని 'పన్'లను వాడి కంపు కొట్టించే ఘనులున్నారు. నాకు వీరందరి మధ్యా సింగీతం ప్రత్యేకంగా, విభిన్నంగా దర్శనమిస్తారు. ఈ మాట చెప్తున్నప్పుడు నా మనస్సులో మార్క్‌ట్వెయిన్ ఉన్నారు.

ఆయన ఎప్పుడో ఇండియా వచ్చారట. దక్షిణాదిన చాకలి బండమీద బట్టలు ఉతకడం చూశారట. "ఆహా! ఒక్క భారతదేశంలోనే బట్టల్తో బండల్ని బద్దలు కొట్టే విచిత్రాన్ని చూశాను" అన్నారట.

హాస్యానికి వింతకోణం, సంధించగలిగితే వింత పదునూ, సమర్థుడి చేతుల్లో వింత అస్త్రమూ కాగలదు. ఈ పనులన్నీ చేయగల నిష్ణాతుడు సింగీతం శ్రీనివాసరావు. చేసి చూపిన వేదిక - "క రాజు కథలు."

గొల్లపూడి మారుతీరావు.

నిజాల గోడ

రాజ్యంలో ఏం జరుగుతున్నదో తెలుసుకోవడానికి క రాజు అప్పుడప్పుడు మంత్రితో సహా రాత్రిళ్ళు రహస్యంగా సంచారం చేసేవాడు. కానీ ఎక్కువభాగం తెలుసుకున్న దానికన్నా వాళ్ళ నడక అలసటే ఎక్కువగా ఉండేది. అందుకని ఈసారి పగటిపూట సంచారం చేద్దామనుకున్నారు. దానికి వీలుగా క రాజు, మంత్రి సాధువుల వేషాల్లో వీధుల్లో తిరిగి తిరిగి కడకు నగరంలోని పెద్ద భవనాలున్న వీధికొచ్చారు. అక్కడ వారికొక వింత దృశ్యం కనిపించింది. ఒకేరకంగా వుండే మూడు పెద్దభవనాలు, వాటి చుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహరీ గోడలు వున్నాయి. వాటి ప్రక్కన ఒక ఖాళీ స్థలం వుంది. భవనం లేదు. ముందువైపు మాత్రం పదిహేనడుగుల నిడివి, పదడుగుల యెత్తుగల కొంత భాగమే కట్టిన ప్రహరీగోడ వుంది.

"ఎవరో ఇల్లు కట్టాలనుకుని ముందుగోడ కొంత కట్టేసరికి ఏదో అవాంతరం వచ్చి ఆపేసినట్టుంది మహారాజా!" అన్నాడు మంత్రి.

క రాజు చుట్టూ పరికించి చూశారు. కొంత దూరంలో ఒక చెట్టుకింద, తిన్నె మీద ఒక వ్యక్తి విచారంగా కూర్చొనున్నాడు. క రాజు, మంత్రి అతని దగ్గరకెళ్ళి పక్కన కూర్చున్నారు.

"అయ్యా మీరెవరు? చాలా దుఃఖంలో వున్నట్టున్నారు?" అడిగాడు రాజు. ఆ వ్యక్తి మెల్లిగా తలపైకెత్తి ఇద్దర్నీ తీక్షణంగా చూసి, "సన్యాసులు. అందుకే సంతోషంగా వున్నారు" అని తలదించుకున్నాడు. ఈసారి మంత్రి అడిగాడు.

"మీ కష్టం ఏమిటో తెలిస్తే మాకు చేతనైన సహాయం మేం చెయ్యగలం." కొంతసేపు యిలా మాట్లాడగా ఆ వ్యక్తి తన కథను సవిస్తరంగా చెప్పాడు.

ఇతని తండ్రి అనంతాచారి. చాలా గొప్ప జ్యోతిష్కుడు. దేశమంతా తిరిగి తన ప్రతిభతో ఉన్నతమైన పేరుతోపాటు విపరీతమైన ధనాన్ని కూడా అర్జించాడు. అతనికి నలుగురు కుమారులు. రామాచారి, లక్ష్మణాచారి, పద్మనాభాచారి, గోపాలాచారి. ఈ నలుగురికీ నాలుగు పెద్ద భవనాలు కట్టాలనుకున్నాడు తండ్రి. కానీ అందరికీ ఒకేసారి కడ్తే కీడు జరుగుతుందని జ్యోతిష్యం చెబుతోంది. అందుకని ఒకరి తర్వాత ఒకరికి ఇల్లు కట్టడం మొదలెట్టాడు. మొదటి మూడు ఇళ్ళు అనుకున్న ప్రకారం నిర్ణీతకాలంలో నిర్మింపబడ్డాయి. చివరి కొడుకు గోపాలాచారంటే తండ్రికి మక్కువ ఎక్కువ. ఇతని ఇల్లు కాస్త ఎక్కువ వైభవంగా నిర్మించాలనుకున్నాడు. ప్రతిసారి ముందు ప్రహరీగోడలు కట్టి ఆ తర్వాత లోపలి ఇళ్ళను కట్టడం జరిగింది.

అలాగే ఈ ఇంటిని కూడా ప్రహరీగోడతో ప్రారంభించాడు. కానీ పదిహేను అడుగుల గోడ కట్టేసరికి అనుకోకుండా ఒక అవాంతరం అనంతాచారి నెత్తిన పడింది. అతనికి ఉన్నట్టుండి గుండెపోటు వచ్చి మంచమెక్కాడు. దురదృష్టవశాత్తు అతని సంపాదనతో చేస్తున్న వివిధ వ్యాపారాలు దెబ్బతిని అతను అప్పులపాలయ్యాడు. చివరకు తనున్న ఇంటిని కూడా అమ్మేసి గోపాలాచారికి ఈ గోడమాత్రం ఇచ్చి పరలోకానికి వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడు క రాజుతో మాట్లాడుతున్న వ్యక్తి ఆ గోపాలాచారే. దురదృష్టజాతకుడనే పేరుతో ముగ్గురన్నలు అతన్ని దూరం చేశారు.

"మరి నిత్యజీవనం ఎలా సాగిస్తున్నావ్?" అనడిగాడు క రాజు.

"ఊళ్ళో వ్యాపారులకు అప్పుడప్పుడు పద్దులు రాస్తూ వాళ్ళిచ్చింది పుచ్చుకుంటూంటాను" అన్నాడు గోపాలాచారి.

గోపాలాచారితో అందరూ మెచ్చుకునేది అతని చేతిరాత. ఏది రాసినా చక్కటి గుండ్రని అక్షరాలతో రాసేవాడు.

"వాళ్ళ నాయన అందరి నుదుట రాసింది చదివేవాడు. కానీ కొడుకు రాతని చూసే ముచ్చట్లో అతని నుదుట ఏం రాసిందీ చదవలేకపొయ్యాడు" అని అందరూ చెప్పుకునేవారు.

"నా భవిష్యత్తు ఇలా వుంటుందని మా నాయన ఎందుకు చెప్పలేదో" విలపించాడు గోపాలాచారి.

"విచారపడకు నీ భవిష్యత్తు నీ నుదుటలేదు, నీ చేతిలో వుంది" అన్నాడు క రాజు ధైర్యం చెప్తూ.

సాధువింత ధైర్యంగా చెప్పడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు గోపాలాచారి.

"అదెలా స్వామీ?" అన్నాడు ఆశగా.

"నువ్వనుకుంటే గోడ మేడవుతుంది. మేడ గోడవుతుంది. నీ తండ్రి ఇచ్చిన గోడను సద్వినియోగం చేస్కో రాత్రి ఒక సుద్దముక్క తీసుకుని గోడమీద ఆ రోజు జరిగిన నిజాలను నీ గుండ్రని అక్షరాలతో రాయ్."

"అంటే?"

"అంటే జనం ఇష్టపడి తెల్సుకోవాలనుకున్న నిజాలు. ఆ రోజు రాహుకాలం ఎన్ని గంటలకు? సంతలో చింతపండు వెలయెంత? ఎక్కడ ఎవరికి బిడ్డ పుట్టాడు? ఎవరు పోయారు? ఇలా ఎన్నో ఎన్నెన్నో, కానీ ఒకటి గుర్తుంచుకో. ఆరుమాసాల వరకు నువ్వు రాసేదంతా నిజాలే అయివుండాలి. ఆ తర్వాత నీ భవిష్యత్తే వేరు."

క రాజు మాటలకు పక్కనున్న మంత్రి విస్తుబోయి చూస్తున్నాడు. ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయే వాడికి గడ్డిపోచ ఆధారం దొరికినట్లు గోపాలాచారికి సాధువు మాటలు కొత్త ఉత్సాహాన్ని ఇచ్చాయి. ఈ ఉత్సాహంతో గోపాలాచారి పగలంతా ఊళ్ళో తిరిగి సమాచారాన్ని సేకరించాడు. ఎప్పుడెప్పుడు రాత్రవుతుందా అని కాచుకున్నాడు. అర్ధరాత్రిన ఒక సుద్దముక్క తీసుకుని తన ఆస్తి అయిన నల్లని గోడను బాగా తుడిచి దానిమీద చక్కటి అక్షరాలతో ఆ రోజున అంగళ్ళలో కూరగాయలు, దుంపలు ఎంతకమ్ముతున్నారో రాశాడు. దీంతోపాటు ఆ రోజు రాహుకాలం, యమగండాలను కూడా జతచేశాడు.

పొద్దున్నయ్యేసరికి వీధిలో అటూ ఇటూ పోయేవారు గోడ ముందాగి వింతగా చూశారు. రోజూ ఇలాగే గోడమీద ధరల వార్తలు చూసే జనం ఒకరికొకరు చెప్పుకుని రెండువారాలయేసరికి ఏదైన కొనదలచుకున్నవారు ముందు గోడ దగ్గరకెళ్ళి ధరల వివరాలు తెలుసుకుని ఆ పైనే బజారుకెళ్ళేవారు. ఒకరోజు చీకటి పడగానే దుర్గమ్మ వీధిలో వున్న ప్రఖ్యాత వైద్యుడు హఠాత్తుగా పోయాడు. ఆ సమయంలో అది ఎవరికీ తెలియదు. కానీ ఉదయమయ్యేసరికి ఈ మరణవార్త గోడమీద రాసుండడం చూసి వివరాలన్నీ చదివి ఆ తర్వాత అందరూ వైద్యుడి ఇంటికెళ్ళారు. ఇలాగే బిడ్డలు పుట్టడాలు, పండగలు, పబ్బాలు ఇంకా ఎన్నెన్నో వివరాలు గోపాలాచారి రోజూ సేకరించి రాత్రిళ్ళు గోడమీద రాస్తుంటే అనతికాలంలోనే నగరమంతా గోడను గురించి గొప్పగా చెప్పుకొనసాగారు. కొందరైతే ఉదయం లేవగానే ముందుగా గోడ దగ్గరకెళ్ళి వివరాలు చదివితే కానీ తరువాత పనులకు వెళ్ళేవారు కారు.

ఈ రాతలు జనానికెంతో ఉపయోగంగా ఉన్నా గోపాలాచారికి మాత్రం రాసే అలసటే గాని రాబడి పరంగా గోరంతైనా ఉపయోగం కనిపించలేదు. అయినా ఆ సాధువు మాటమీద ఎందుకో అతనికొక నమ్మకం కుదిరింది. అతను చెప్పిన ఆరుమాసాల వరకు నిరాశ చెందకుండా తన పనిని కొనసాగించాలనుకున్నాడు.

ఒకరోజు కాశీ కృష్ణమాచార్యులనే వ్యక్తి గోపాలాచారికి మాత్రం రాసే అలసటే గాని రాబడి పరంగా గోరంతైనా ఉపయోగం కనిపించలేదు. అయినా ఆ సాధువు మాటమీద ఎందుకో అతనికొక నమ్మకం కుదిరింది. అతను చెప్పిన ఆరుమాసాల వరకు నిరాశ చెందకుండా తన పనిని కొనసాగించాలనుకున్నాడు.

ఒకరోజు కాశీ కృష్ణమాచార్యులనే వ్యక్తి గోపాలాచారి వద్దకు వచ్చి మరుసటివారం నుంచి, మూడునెలల పాటు తాను సంపూర్ణ రామాయణ కథా కాలక్షేపం చేస్తున్నానని, ఆ వివరాలనూ, రోజువారీ కార్యక్రమాలనీ గోడమీద రాస్తే ఎక్కువమంది వస్తారని కోరాడు. పైగా అడక్కుండానే ఇలా రాసినందుకు ఇంత పారితోషికం ఇస్తాననడమే కాక సగం డబ్బు యిచ్చేశాడు. గోపాలాచారి జీవితంలో మొదటి సంపాదన ఇదే. గోడమీద వివరాలను చూసి ఎన్నడూ రానంత జనం కృష్ణమాచార్యుల కాలక్షేపానికి వచ్చారు. అప్పట్నుంచీ గోపాలాచారి ఎవరెవరు ఏయే ప్రచారాలు చేయదలచుకున్నారో తెలుసుకుని దానికి తగ్గట్టుగా డబ్బు రాబట్టుకుని వాటిని గోడ మీదకెక్కించేవాడు.

మహాకవి సుబ్బరాయశర్మ పక్క రాజ్యంలో 'గండపెండేరాన్ని' గెల్చుకున్నా అది నలుగురికీ తెలియదే అని పరితపించాడు. ఈలోగా గోపాలాచారి గోడను గురించి విని ఒక పెద్ద మొత్తాన్ని సమర్పించుకుని తన విజయాన్ని గోడమీద కెక్కేలా చూశాడు. ఇన్ని సంవత్సరాలు సుబ్బరాయశర్మ సంపాదించిన కీర్తి ఒక యెత్తు. ఒక్కరోజు గోడద్వారా అతనికొచ్చిన పేరే ఒక ఎత్తు. కాల్రక్రమేణా గోపాలాచారి సంపాదన బాగా పెరిగింది. అందరూ గోపాలాచారిని గోడాచారి అనడం మొదలెట్టారు.

ఒకరోజు రాత్రి గోపాలాచారి వార్తలకోసం వీధుల్లో తిరుగుతుండగా అతనికొక తాగుబోతు కనిపించి ఒక ఆసక్తికరమైన కథను చెప్పాడు. అతను రాజవర్మ ఇంట్లో నౌకరు. వారం రోజుల క్రితం రాజవర్మ భార్య నగలు పోయాయని ఊరంతా చెప్పుకున్నారు. నిజానికి ఆ నగల్ని రాజవర్మే దొంగలించి మామిడితోటలో తన సహాయంతో వాటిని పూడ్చిపెట్టాడని నౌకరు తాగుడు మైకంలో చెప్పేశాడు.

మరుసటి రోజు ఉదయం ఈ వార్తను గోడమీద చూసి జనం దిగ్భ్రాంతి చెందారు. పరిశోధిస్తే గోడలో రాసినట్టు నగలు మామిడితోటలో దొరికాయి. దీంతో గోపాలాచారి పేరు నలుమూలలా మారుమోగింది. అతను గోడాచారి కాదు గూఢాచారి అన్నారు. పైగా ఈ గోడకు నిజాలగోడ అనే పేరు సార్థకమైంది. ఏ విషయమైనా నిజాలగోడ మీద కనిపించిందంటే తిరుగులేకుండా అది ముమ్మాటికీ నిజమే అన్న నమ్మకం అందరిలో నాటుకుపోయింది.

ఇలా ఆరునెలలు దాటింది. ఇప్పుడు సాధువన్న మాటలు మళ్ళీ గుర్తుకొచ్చాయి. "ఈ గోడమీద ఆర్నెల్ల వరకూ నిజాలను రాయి" అన్నాడు. ఈ మాటల్లో అంతరార్థమేమిటి? ఒక్కసారి మెరుపులా స్ఫురించింది. ఆరునెలల వరకు నిజాలు రాయి అంటే ఆ తర్వాత బద్ధాలు రాయమనా? ఇలా అనుకుంటూండగానే కొత్తగా పట్టువస్త్రాల వ్యాపారం పెట్టిన ఒక వర్తకుడు వచ్చాడు. తనకో సహాయం చేస్తే ఎంత డబ్బైనా యిస్తానన్నాడు.

గోపాలాచారి చెయ్యవలసిన పని ఈ వ్యాపారి సరుకులు ఉత్తమమైనవని మిగతావారివి నాసిరకమని గోడమీద రాయాలి. గోపాలాచారికిది కొత్త మార్గం ఐతే ఈ మార్గంలో పయనిస్తే విశేషమైన ధనాన్నార్జించవచ్చనే విషయం క్షణంలో గ్రహించాడు. ఇప్పుడు మామూలుగా ముట్టే డబ్బుకు పదింతలు డబ్బు గోపాలాచారికి ముట్టింది.

"పట్టువస్త్రాల మీద కొందరి అపనమ్మకం" అనే శీర్షికతో తనమీద నిందలేకుండా నలుగురి అభిప్రాయంగా కొత్తవ్యాపారి సరుకును పొగుడ్తూ గోడమీద రాశాడు గోపాలాచారి. నిజాలగోడమీదే వచ్చిం తర్వాత ఇక అనుమానం లేదన్నారు జనం. కొత్తవ్యాపారి వ్యాపారం ద్విగుణీకృతమయింది. పాత వ్యాపారి అప్పులపాలయ్యాడు. నిజాలు రాయడంకన్నా అబద్ధాలు రాయడంలోనే ఎక్కువ సంపాదన వుంది అని తెలుసుకున్న గోపాలచారి ధనార్జన రోజు రోజుకూ పెరిగి చివరకు అతని దృష్టి తనిని ఇన్నాళ్ళు నిర్దయగా దూరం చేసిన ముగ్గురు అన్నల మీద పడింది.

ఇంతవరకు గోడమీద కెక్కని అన్నల పేర్లు ఇప్పుడెక్కాయి. రాముడు అడవికి వెళ్తే రామాచారి తమ్ముళ్ళను అడవికి పంపించే యత్నంలో ఉన్నాడన్న వార్త ఆ కుటుంబంలో అలజడి రేపింది. లక్ష్మణాచారి భార్యను ఊర్మిళలాగే నిద్రపోనిచ్చి పక్క ఊళ్ళోని దేవయానికి నిద్రలేకుండా చేస్తున్నాడన్న వార్తతో ఆ యింట్లో తుఫాను రేగింది. పద్మనాభాచారికి సంతానం లేని దానికి కారణం ఎవ్వరికీ చెప్పుకోలేనిది అనే వార్తతో పద్మనాభాచారి అసలు ఇంటి గడపదాటి రావడానికే నిరాకరించాడు.

ఇలా వచ్చిన అప్రతిష్టలతో మనస్థిమితం లేని పరిస్థితుల్లో ముగ్గురన్నల వ్యాపారం దెబ్బతిని అప్పుల పాలయ్యారు. చివరకు వాళ్ళ ఇళ్ళను అమ్ముకోవడమే శరణ్యమైంది. ఇప్పుడు విశేషధనంతో వెలిగిపోతున్న గోపాలాచారి ఒక్కడు, ఆ మూడు భవనాల్ని కొన్నాడు. ఇన్ని చేసినా తన స్థలంతో మాత్రం ఒక చిన్న ఇల్లు కూడా కట్టలేదు. అతని గోడ మాత్రం నగరంలో ప్రసిద్ధ స్థలమైంది.

గోపాలాచారి విచిత్ర చరిత్రను చర్చిస్తూ క రాజు మంత్రితో, "మంత్రీ! దీనివల్ల మనకు తెలిసొచ్చిన నీతేమిటో చూశారా! పూర్తిగా నిజం చెప్పేవాడు కోడిలాంటివాడు, ఎగరలేడు. అందరూ అతన్ని తినడానికే ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. పూర్తిగా అబద్ధాలు చెప్పేవాడు

కాకిలా ఒక మోస్తరుగా ఎగరగలడు - ఎంగిలాకుల కోసం. కానీ నిజం అనిపిస్తూ అబద్ధాలు చెప్పేవాడు గద్దలాంటివాడు. ఎంత ఎత్తుకైనా ఎగరగలడు."

వెంటనే మంత్రి కంగారుగా "మహారాజా! మరి ఈ గద్ద రాబందుగా తయ్యారై ఒక్కగోడతో మేడల్ని కూల్చేస్తున్నాడు. ఇలా కొనసాగితే జనంలో అబద్ధాలన్నీ నిజాలనుకునే ప్రమాదం వుంది. మీరే దీనికేదైనా విరుగుడు సూచించాలి" అన్నాడు.

"అయితే ఒకపని చెయ్యండి మంత్రీ! ఎనిమిది దిక్కుల్లో ఎనిమిది గోడల్ని కట్టించి వాటి మీద నిజాలను రాసే పనిని ఎనుమండుగురికి అప్పచెప్పండి. అప్పుడు గోడలమీద రకరకాల నిజాలు వస్తాయి. జనంలో ఏది నిజం ఏది అబద్ధం అని తెలుసుకోలేని పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. దాంతో అంతా సర్దుకుపోతుంది" అన్నాడు క రాజు.

(ఈ కథలన్నీ గతంలో హాసం పత్రికలో ప్రచురించబడ్డాయి. అంతర్జాతీయంగా ఉన్న తెలుగువారందరికి చేరాలన్న ఉద్దేశంతో రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రిస్తున్నాము)

(వచ్చేనెలలో మరోకథ)

Post your comments